

Akşam Karanlığında Kalmış Bu Gönüm 2

— kul mehmet · 29 Kasım 2020

Akşam Karanlığında Kalmış Bu Gönüm... 2

Bakalım bu temiz olan açtığım sayfaya bu gönlü duru temiz aşkla bakan Reyhan kendisini eklemem izin verecek mi. Bir ışık demeti gibi karanlık dünyamı aydınlatan Reyhan bakışlarıyla aydınlatırken, büzülmüş bu gönümü o nadide parmaklarıyla, kürkten bir yorganı gönüme sererek üzerinde rahatlıkla uyuyacağı bir döşeğe çevirebilecek mi..? Bunu gerçekten çok istiyorum hem kendim hem de onun adına güçlü bir kadın eli ile yıkık bu gönümün meydana çıkarak aşkla sevmesini istiyorum, korkmadan kırmadan gereksinimlerini karşılayarak... Işık bir nişan halkası gibi gönlünde parılatıyor ve kolun yukarisına doğru kayarak yüzünü adeta parıl parıl aydınlatıyordu. Gözleri bir derya deniz burun delikleri küçük, durmadan kımıldıyor ve inliyor. O gönlünden gönüme bir kapı açıldı, kapının aralığında içeriye girdim. Parılayan bahar kokan siyah saçları, güzel gözleri içinde kayboldum. Uzun müddet kendisine hayran baktığımı fark ederek gülümsedi. Bana

-Böylesine kendinizden geçerek suskun mu kalacaksınız?

Birden kendime geldim.

-Hayran kalmamak susmamak mümkün mü?

-Beni şımartıyorsunuz?

-Şımartılmayı hak ediyorsunuz lakin ben buna layık mıyım bilemiyorum?

-Neden böyle söylediniz?

-Üzmekten hep korkarım.

-Hayat bu her zaman memnun edemezsiniz ki olur bazen. Bende seveceği beni anlayacak birisini aradım, bulana kadar çok yoruldum.

Eyvah dedim başımı taşa çaldım bir sevdiği varmış, üzgün masadan kalkarken.

-Nereye gidiyorsunuz birden, ne oldu pardon yanlış anladınız. Ben sizden söz ediyorum ayrıca bir sevdiğim yok.

Derinden bir oh çektim.

Dikkatimi hayatımdaki aralıklara, boşluklara vermekle iyi etmiştim. Yıllarca iki düşünce arasındaki aralığa izin vermem, bu aralığı şimdi aşkla doldurmam bir tesadüf olamazdı... Bu sohbette sözcükler arasındaki boşluğu, bir piyanonun ya da flütün notaları arasındaki kısa, sessiz boşluğa, ya da soluk alışınız ile soluk verişiniz arasındaki aralığına dikkat eder gibi aşkla doldurmamama vesile olan aşka teşekkürler ederken usulca sıcacık ellerini avuçlarıma alarak sıktım hafifçe. Gülümsedi.

Çoğu insan gibi bende tüm yaşantımı kendi düşüncelerinin sınırları içinde hapis ederek geçirmiştim.

Hayatımı korkularımın içine hapis ederek koşullandırılmış, dar, zihnimin arasına sıkıştırmıştım, şimdi bu korkumu yenerek hayatımı özgür bırakarak aşkın kollarına bırakmıştım. İşte aşk seveceğim bir güzeli aşk dolu bakışıyla karşıma çıkarmış akışı ile beni peşinden sürükleyerek sürükleyip muazzam anlatılması mümkün olmayan bir dünyaya götürmüştü.

Şimdi ona aşkla yaşayacağı bir dünya vermeliydim bunu ona söylemeliydim şu anda tam veremezsem de vermek için çabalayacağımı söylemeliydim. Zaten hayatımda ilk kez böylesine seviyor duygu ve hisler duyuyordum.

-Bu lokantada kaç yıldır çalışıyorsunuz bir anne babanız var mı?

Gülümsedi.

-Bu lokanta Rahmetli anne ve babamdan bana kaldı. Yıllar önce vefat ettiler, yorgun düştüm tek başına idare etmekten.

-Sana bir teklif sunsam?

-Ne teklifi?

-Önce benimle evlenerek bu yalnız hayatıma ortak olarak beni ayağa kaldırı mısın? Dur sonrasında az birikmişim var seninle ortak olarak burada çalışmamı kabul eder misin?

Gözlerinde iki damla sevinç gözyaşları damladı. Yanağıma o sıcacık nefesiyle bir buse kondurarak.

-Evet, evet, evet dedi.

Ben o ara bayılmışım ayıktığım da başucumda bana gülümserken o yumuşacık dizlerinde kendimi buldum.

Mehmet Aluç